

PREGÓ DE LLIURONA – 2019

Bon dia a tothom!!!

Per a mi és un honor estar aquí amb tots vosaltres participant en la festa del Roser de Lliurona.

Un dissabte d'abril vàrem fer una trobada de germans del meu pare a Beuda, al restaurant d'en Marcelino i la Montserrat de Can Manera. A la tarda va venir la Pilar, la germana de la Montserrat a veure'ns i em va demanar si podia fer el pregó d'aquest any, i la veritat és que li vaig dir. "Ostres, vols dir que no trobaries algú millor?..perquè jo no estic acostumada a parlar amb tanta gent i menys fer un pregó...Però la veritat és que estic molt orgullosa de ser filla de Bassegoda, i vaig pensar que ho havia de fer.

Durant aquests darrers anys, els pregoners heu posat el llistó molt alt, però amb tota la meva humilitat faré el que pugui.

De la historia d'aquestes terres no us en parlaré, perquè gent que la coneixeu molt millor que jo, ja ho han explicat i molt bé en trobades anteriors.

Com a última persona que vaig néixer a Can Sala, ja fa 60 primaveres, i crec que també de tot Bassegoda com a municipi, perquè poc temps després va ser agregat a Albanyà, m'agradaria explicar-vos què significa per a mi haver nascut aquí i quines vivències en recordo.

La meva estada va ser relativament curta, perquè en vaig marxar als 8 anys, però ho recordo amb molt de carinyo i efecte perquè en aquestes muntanyes plenes de pins, roures i alzines es varen forjar les meves arrels, amb pocs habitants però amb gent autèntica de veritat.

Recordo que Can Sala sempre estava plena de gent. De la meva família ja n'érem força colla. Hi vivíem el meu pare en Bernat, la meva mare la Pilar, la meva padrina la Roseta, el meu germà en Salvador, els meus tiets en Joanet i en Martinet i també, en Narcís i en Pere, que sempre ha sigut i sera de casa.

Hi havia molt bona avinença amb tots els veïns, principalment amb la meua tia Teresa, el meu tiu Jaume i la meua cosina Paquita de Can Nou, que després varen marxar a viure a l'Orri de Sales de Llierca. També recordo bé la gent de Can Galan, en Siset i la Palmira, amb les seves filles, la Montserrat i la Pilar, que uns anys més tard, varen marxar a viure a Can Manera.

Teníam una escola aprop de casa, havíem tingut diverses mestres, però jo només vaig tenir la Felisa Santin, que va ser la última. En tinc molt bon record d'aquells dies. Jo era la més petita i us he de dir que em tenia una mica mimada. "recordo que amb deia la meua xata".

Nosaltres estàvem de sort perquè teníem l'escola a prop, però hi havia veïns que la tenien força més lluny. Recordo, per exemple, que els de Can Gusti de Riu, i també d'altres, havien de fer cada dia més d'una hora de camí per arribar a l'escola. Aquest fet va fer que de bon matí portessin el dinar a casa i a l'hora de dinar la meua mare els hi escalfava i dinàvem tots plegats. Cada àpat n'érem una bona colla i la veritat, és que en tinc uns records molt entranyables.

L'últim any, només vàrem ser la Pilar i jo. Perquè el meu germà, en Salvador, va començar el curs a Sant Esteve d'en Bas, i després, uns mesos més tard, hi vàrem anar tota la família.

Recordo que sempre a Can Sala hi passava molta gent, gent de totes les classes socials, des de guàrdia civil a capellans i excursionistes, que ha vegades s'hi quedaven a dormir. També hi passaven caçadors que arribaven molt aviat el matí. Recordo que era molt tràfec perquè sempre els volia veure i feia enfadar la meua mare perquè em deia que era massa d'hora.

També recordo com celebràvem les festes majors, principalment a Lliurona. Ens posàvem els millors vestits que teníem i anàvem a l'Hostal de l'Ars. Allà ens hi esperava un bon ball amb la música de l'acordió d'en Fonso, i a vegades també, en Blanc de Baget.

La festa de Bassegoda també la celebràvem i en fèiem una bona festa. Teníem molts convidats, tiets i cosins de França, de Figueres, de Tortella, de Castellfollit. El mossèn Josep, de Sant Llorens de la Muga ens feia una missa i després fèiem tots junts un bon dinar, on tampoc faltava el ball. Allà passaven totes les penes i cabòries, tothom estava molt content i ho gaudia d'allò més.

I estic molt orgullosa de totes aquestes experiències viscudes durant els meus primers 8 anys de vida. Tot el que vaig viure i aprendre encara forma part de mi a dia d'avui. Mai vàrem tenir abundància material, però d'abundància emocional i humana n'hi havia molta. Per tant, tots aquests valors que per a mi són tan importants, els dec a la meva família i també, a aquesta terra, a Bassegoda. Gràcies de tot cor per tants aprenentatges, i no només als nescuts aquí a Lliurona i Bassegoda, sinó també a tots els que ens estimem aquestes muntanyes, que en som molts.

Ara, ja fa uns quants anys, que miro de venir amb la meva família, marit, fills i nets. La veritat és que ho gaudim molt i m'agrada que les properes generacions s'ho estimin molt i vinguin, perquè també són les seves arrels.

Gràcies a tots els que feu possible aquestes trobades perquè sense el vostre esforç no seria possible que tots nosaltres fóssim aquí.

Moltes gràcies i us desitjo a totes i a tots que tingueu molt bon dia!

M^aDolors Carrera i Picart

25 d'Agost del 2019